

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 15. srpanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

Svi su krštenici glasnici evanđelja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem se Evanđelju (usp. Mk 6, 7-13) pripovijeda o času u kojem Isus šalje Dvanaesticu u misiju. Nakon što ih je pozvao jednog po jednog po imenu, „da budu s njime“ (Mk 3, 14), da slušaju njegove riječi i promatraju ozdravljenja koja čini, sad ih ponovno okuplja oko sebe kako bi ih poslao „dva po dva“ (6, 7) u sela koja je obilazio. To je svojevrsna „praksa“ za ono na što će biti pozvani činiti snagom Duha Svetoga poslije Gospodinova uskrsnuća.

Evandeoski odlomak zadržava se na misijskom stilu koji se može sažeti u dvije točke: poslanje ima središte i poslanje ima lice.

Učenik misionar prije svega ima svoje središte na koje se referira, a to je Isusova osoba. U izvještaju se na to ukazuje korištenjem niza glagola koji imaju Isusa kao svoj subjekt: „dozva... ih“, „dajući im vlast“, „zapovjedi im“, „poče ih slati“, (rr. 7.8.10), tako da je djelovanje Dvanaestice na tome putu nalik ižaravanju iz jednoga središta. Oni u svom misionarskom djelovanju donose svijetu Isusovu prisutnost i njegova djela. To pokazuje da apostoli nisu imali ništa vlastito za navijestiti, niti neke svoje sposobnosti za pokazati, nego govore i djeluju kao oni koji su „poslani“, kao Kristovi glasonoše.

Ta se evandeoska zgoda tiče i nas: ne samo svećenika, već svih krštenika koji su pozvani svjedočiti Kristovo evanđelje u različitim životnim sredinama i okolnostima. Za nas je također to poslanje autentično jedino ako kreće od svoga nepromjenjivog središta a to je Isus. To nije inicijativa pojedinačnih vjernika niti skupina, pa čak ni velikih udruga, nego je to misija Crkve koja je nerazdruživo sjedinjena sa svojim Gospodinom. Nijedan kršćanin ne naviješta evanđelje „od sebe“, nego samo kao onaj koji je poslan od Crkve koja je poslanje primila od samoga Krista. Upravo nas krštenje čini misionarima. Kršćanin koji ne osjeća potrebu da naviješta evanđelje, da naviješta Isusa, nije dobar kršćanin.

Druga je osobina misionarskoga stila, tako reći, lice koje se sastoji u siromaštvu sredstava. Njegova oprema odgovara kriteriju umjerenosti. Dvanaestorica, naime, imaju zapovijed da „ne nose ništa osim štapa: ni kruha, ni torbe, ni novca o pojasu" (r. 8). Učitelj želi da budu slobodni i laki, bez potpora i usluga, da stavljaju svoju sigurnost u ljubav Onoga koji ih šalje, da im jedina snaga bude njegova riječ koju idu naviještati. Štap i sandale su oprema hodočasnika jer takvi su glasnici kraljevstva Božjeg: ne svemoćni menadžeri, nepomični službenici ili dive na turnejama. Sjetimo se, naprimjer, ove biskupije koje sam ja biskup. Sjetimo se nekih svetaca ove Rimske biskupije: svetog Filipa Nerija, svetog Benedetta Giuseppea Labrea, svetog Aleksija, svete Ludovice Albertini, svete Francesce Romane, svetog Gašpara Del Bufala i mnogih drugih. Oni nisu bili službenici ili poduzetnici, nego ponizni radnici Božjeg kraljevstva. Imali su to lice. I tom „licu" pripada također način na koji će poruka biti prihvaćena: može se, naime, dogoditi da ne budu primljeni ili da ih ne poslušaju (usp. r. 11). I to je siromaštvo: iskustvo neuspjeha. Odbacivanje Isusa i njegovo raspeće predznak je sudbine njegovih glasnika. Samo ako smo sjedinjeni s Njim, umrlim i uskrslim, uspjeh ćemo pronaći hrabrost evangelizacije. Neka nam Blažena Djevica Marija, prva učenica i misionarka Božje riječi, pomogne donositi u svijet poruku evanđelja u poniznoj radosti koja zrači, unatoč odbijanju, nerazumijevanju ili nevolji.